

Arrest

nr. 244 314 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als descendent van haar Belgische vader.

Op 9 juli 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 november 2018 bij arrest nr. 213 094 vernietigt de Raad de beslissing van 9 juli 2018.

Op 24 mei 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 oktober 2019 bij arrest nr. 227 129 vernietigt de Raad de beslissing van 24 mei 2019.

Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2018 werd ingediend door:

Naam: E.Y. (...)

Voornaam(: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Tanger

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De beslissing tot weigering dd. 09.07.2018 en 24.05.2019 werd bij arresten 213 094, 227.129 op 28.11.2018 en 7.10.2019 door de RVV vernietigd. Onderhavige beslissing betreft dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 10.01.2018.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde E.Y.A. (...), (RR: (...)). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging. Betrokkene heeft aan de gemeente verklaard bij het invullen van het inlichtingenbulletin dat ze op 15/10/2017 België is ingereisd. De bewijzen zullen dus moeten geleverd worden vóór deze datum van binnenkomst.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 21.02.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun krijgen / aangevraagd hebben.

- Attestation de non Assujettissement à l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux, dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op grondinkomsten in de stad Tanger voor het jaar 2017. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene ergens anders in Marokko over enige eigendommen zou kunnen beschikken. Het attest zegt enkel iets over het niet hebben van een eigendom in de stad Tanger.

- Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'annee 2017/2016 dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op inkomen tijdens het jaar 2016/2017. Dit attest spreekt enkel over inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 en zegt niets over de jaren ervoor en of

betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven, noch werd er iets voorgelegd over eventuele inkomsten die betrokkene mogelijks wist te verwerven in het jaar 2017.

- Verzenden van geld via Attijariwafa Bank van de referentiepersoon naar betrokkene voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15402,79 euro. Er dient opgemerkt te worden dat er voor de periode oktober 2011 tot maart 2014 geen enkele geldstorting werd voorgelegd. Er zijn 3 stortingen gebeurd in 2014, 2 stortingen in 2015, 4 stortingen in 2016 en 4 stortingen in 2017 van telkens om en bij de 1000 euro. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn.

Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Bovendien is er slechts voor de periode 2017 aangetoond dat betrokkene over geen inkomen beschikte, we hebben geen gevens voor de vorige jaren, zodat niet kan gesteld worden dat ze van deze stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien voor de jaren 2014, 2015 en 2016.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 09.12.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding.

Het eerste middel luidt als volgt:

“7.1.1. Inleiding

4. In de weigeringsbeslissing na een aanvraag gezinshereniging met de Belgische vader van verzoekster beroept verwerende partij zich op het zogenaamde feit dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Daarnaast houdt de verwerende partij voor dat aangezien er slechts het bewijs werd voorgelegd van inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 het onvermogen in het land van herkomst onvoldoende bewezen wordt. Daarnaast voegen zij nu voor het eerst toe dat het attest inzake de onroerende eigendommen van verzoekster alleen betrekking heeft op de stad Tanger. Er zou volgens DVZ geen beeld zijn over eigendommen in de rest van Marokko.

Tot slot stellen zij nog dat de financiële steun van de referentiepersoon te beperkte en te onregelmatig is om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn.

5. De bestreden beslissing schendt artikel 40ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (hierna: "Vw."), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het verbod tot machtsoverschrijding als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dit om hierna volgende redenen.

7.1.2. Toepasselijke regelgeving en beginselen

6. Op verzoeksters verblijfsaanvraag die zij heeft ingediend op basis van het verwantschap met haar Belgische vader is artikel 40bis, §2, 3°jo. 40ter Vw van toepassing.

Artikel 40bis, §2, 3° Vw. luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Artikel 40ter bepaalt het volgende:

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

le beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is af gegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.

Artikel 50, § 2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult, (onderlijning toegevoegd)
7. Verwerende partij stelt terecht en conform de vreemdelingenwet dat voor gezinshereniging met een Belg een bloedverwant in neergaande lijn deze ofwel jonger dan 21 jaar oud moet zijn ofwel ten laste moet zijn van de persoon waarmee gezinshereniging wordt aangevraagd vooraleer er sprake kan zijn van gezinshereniging conform artikel 40bis, §2, 3° Vw.
In casu wordt volgens Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan aan deze voorwaarde van ten laste zijn. Verzoekster is het daarmee vanzelfsprekend niet mee eens.
8. Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten vinding . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
9. Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kermis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.
Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke (gezins)situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd.
- 7.1.3 Arrest met kracht van gewijsde
10. Verzoekster wenst vooraf reeds duidelijk te stellen dat haar vorige aanvragen reeds geweigerd werden op grond van het volgens DVZ niet voldoen aan de voorwaarden van “ten laste” zijn in het land van herkomst van de referentiepersoon. De bestreden beslissingen werd destijds tweemaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Daarop volgende opnieuw een derde negatieve beslissing, degene dan ook nu het voorwerp uitmaakte van een onderhavige annulatieberoep.
11. Inmiddels nam DVZ opnieuw een negatieve beslissing en dit opnieuw omdat verzoekster niet ten laste zou geweest zijn van de referentiepersoon, zijnde haar Belgische vader. Verzoekster is het hiermee oneens: zij voldoet wel degelijk aan alle voorwaarden en toont aan ten laste te zijn van de referentiepersoon.
In het eerste arrest van Uw Raad naar aanleiding van het eerste vernietigingsberoep werd de volgende redenering opgenomen wat betreft de gevoegde stukken:
“De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde tot deze conclusie is gekomen op basis van de verwijzing naar de vier hoger aangehaalde stukken, waarvan er drie betrekking hebben op de situatie in Marokko en één op de situatie in België (met name een OCMW-attest), maar waarbij de gemachtigde over dit attest geen opmerkingen heeft geformuleerd. [...] Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze louter op basis van de twee motieven met betrekking tot de domicilie in België (waarbij één van de twee dan nog uitdrukkelijk bijkomstig is) overeind zou kunnen blijven. De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij dit ook niet aanvoert in haar nota met opmerkingen.”
- Gelet op de bovenstaande argumentatie in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28/11/2018 dat voorafging aan de bestreden beslissing heeft verzoekster dan ook terechte twijfels of de Dienst Vreemdelingenzaken hier wel bevoegd was om nog tweemaal uitspraak te doen over het al dan niet “ten laste” zijn van verzoekster. Dit was namelijk reeds de eerste grond tot weigering. Daarenboven heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toen vastgesteld dat de verwerende partij, zijnde Dienst Vreemdelingenzaken, hierop niets aanvoert in haar nota met opmerkingen.
Verzoekster stelt dan ook dat verwerende partij niet nogmaals kon weigeren op basis van het niet ten laste zijn aangezien dit reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een arrest van uw Raad waarbij de eerste beslissing vernietigd werd. De huidige beslissing dient dan ook wederom(!) om die reden vernietigd te worden.
12. Verzoekster is dan ook verbolgen dat DVZ intussen reeds een derde maal beslist op basis van dezelfde gronden en hiervoor reeds tweemaal is teruggefloten door Uw Raad. DVZ houdt echter vast aan haar weigeringen. Verzoekster voelt zich dan ook gevisieerd door DVZ. Het lijkt dan ook alsof DVZ telkenmale iets anders opbrengt/verzint om opnieuw te kunnen weigeren, zodoende verzoekster zou opgeven het geheel steeds in procedure te trekken. Verzoekster is dan ook van mening dat een

zorgvuldig handelende overheid een dergelijke beslissing niet kan nemen, aangezien Uw Raad hierover reeds oordeelde en alle bewijsstukken van het ten laste zijn voorliggen.

7.1.4. Wat betreft motivering inzake attest "Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016"

13. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken toch nogmaals kon beslissen over eerder gevoegde stukken waarop zij geen verweer hebben gevoerd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vraagt verzoekster zich af waar de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid haalt om te oordelen over officiële documenten zoals het attest "Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016" en "Attestation de non Assujettissement à l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux" te beoordelen en in twijfel te trekken.

13. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn weigeringsbeslissing het volgende:

"Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016 dd. 06/12/2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op inkomen tijdens het jaar 2016/2017. Dit attest spreekt enkel over inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 en zegt niets over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven, noch werd er iets voorgelegd over eventuele inkomsten die betrokkene mogelijks wist te verwerven in het jaar 2017"

Nochtans haalde Uw Raad in haar tweede arrest dd. 07/10/2019 het volgende aan: ""Ook al heeft de verzoekende partij eigen inkomsten in het land van herkomst, dient nog steeds onderzocht te worden of die inkomsten voldoende zijn om in de eigen basisbehoeften te voorzien, temeer de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoekende partij niet over eigendommen beschikt en voor het inkomstenjaar 2016 geen inkomsten had en daar tegenover staat dat er over een periode van zes jaar een aanzienlijk geldbedrag werd gestort".

Ook wat het laatste punt van Dienst Vreemdelingenzaken betreft inzake eventuele inkomsten van het jaar 2017 gaf de Raad reeds antwoord: "Bovendien gaat de verwerende partij er aan voorbij dat de aanvraag werd ingediend op 10 januari 2018, zodat de verzoekende partij op dat ogenblik nog geen 'attestation de revenu' kon voorleggen voor het aanslagjaar 2017/2018". Aangezien de voorgaande beslissingen vernietigd werden, is het nog steeds aan Dienst Vreemdelingenzaken om een beslissing te vellen voor de aanvraag van 10 januari 2018.

14. Vorige procedure bleef de Dienst Vreemdelingenzaken foutief voorhouden dat dit document steeds op eer werd afgeleverd. Verzoekster argumenteerde hier terecht dat het slechts een verklaring op eer is indien de betrokkene niet onderworpen is aan de Marokkaanse belastingaangifte (déclaration annuelle du revenu global). Dit staat duidelijk vermeld in zowel het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken als op het voorbeeld model dat toen door verzoekster werd bijgevoegd. Het betreft slechts een verklaring op eer indien men niet onderworpen is aan het indienen van een belastingaangifte. De categorieën die geen belastingaangifte moeten indienen worden.

Verzoekster behoort niet tot de uitzonderingen van artikel 86 van de Marokkaanse belastingwet. Zij moet aldus een belastingaangifte indienen in Marokko waarop de overheid uiteraard controle uitoefent. Uw Raad bevestigde verzoekster bij haar vorige (en tweede) arrest in deze redenering.

15. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat wederom voorbij aan het feit dat een aanzienlijk bedrag van 15.402,79 euro werd gestort over een periode van 6 jaar.

Betreurenswaardig genoeg wordt er opnieuw geoordeeld dat de geldstorting doorheen de afgelopen 6 jaar te beperkt en te onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Wederom wordt geen rekening gehouden met wat Uw Raad reeds beslist heeft: Uw Raad oordeelde immers reeds dat er een aanzienlijk bedrag werd overgemaakt door de referentiepersoon naar verzoekster toen zij nog in Marokko verbleef. Desondanks dit gegeven, blijft verwerende partij beweren dat ofwel de bedragen onvoldoende zijn of op onregelmatige tijdstippen werd gestort.

7.1.5. Inzake attest met betrekking tot de onroerende goederen

16. De Dienst Vreemdelingenzaken haalt aan in haar beslissing dat het "attestation de non assujettissement à l'ir sur revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op grondinkomsten in de stad Tanger voor het jaar 2017. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene ergens anders in Marokko over enige eigendommen zou kunnen beschikken. Het attest zegt enkel iets over het niet hebben van een eigendom in de stad Tanger. "

Nochtans werd in geen enkele andere beslissing eerder melding gemaakt van twijfels vanuit verwerende partij over dit document. Verwerende partij heeft in geen enkele van de twee vorige beslissingen een opmerking geformuleerd over het document inzake de onroerende goederen.

Ook uw Raad betrok het desbetreffende document reeds in haar arrest dd. 07/10/2019 waarin het volgende wordt gesteld: "verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoekende partij niet over eigendommen beschikt".

17. Verwerende partij kan, gelet op de kracht van gewijsde, dan ook geen uitspraak meer doen over dit document, noch haar mening veranderen bij de derde beslissing daar waar bij de eerste en tweede beslissing er nog geen probleem was met het desbetreffende document. Verwerende partij moet immers aan de rechtzoekende rechtszekerheid bieden en zorgvuldig haar beslissingen motiveren van de eerste keer.

Verzoekster stelt hierover dat dit document is uitgereikt door de bevoegde instantie te Tanger, maar dat zij wel degelijk inzage hebben in de onroerende goederen over het gehele land.

7.1.6. Wat betreft de toevoeging van een bijkomende voorwaarde door DVZ

18. DVZ stelt in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden jegens verzoekster, en net zoals in haar vorige beslissing, het volgende inzake de geldstorting: " Verzenden van geld via Altijariwa/a Bank van de referentiepersoon naar betrokkene voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15.402,79 euro. Gelet betrokkenes onvermogen niet afdoende werd aangetoond, werd eveneens niet aangetoond dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien, en de bedragen niet voor andere doeleinden werden aangewend."

Het totaal bedrag van de stortingen neerkomt op 15.402,79 euro. Dit bedrag is het equivalent van 169.446 dirham en is een bedrag waarvan men in Marokko verspreidt over een kleine zeven jaar goed kan leven (stuk 7). Het betreft hier geen marginaal bedrag dat werd overgemaakt naar Marokko.

Verzoekster is dan ook van mening dat het hier om loutere machtsoverschrijding gaat vanuit de Deinst Vreemdelingenzaken. Zij zijn in deze gebrand geraakt om het dossier te kunnen weigeren ondanks het feit dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet en overduidelijk in Marokko ten laste van de referentiepersoon is geweest.

17. Artikel 40bis §2, 3° Vw stelt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven,

(...)

(eigen markering)

De Vreemdelingenwet bepaalt nergens op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

20. Het Europees Hof van Justitie oordeelde in het arrest Jia het volgende:

"Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot." (arrest Yunying Jia tegen Migrationsverket (9.1.2007, C-1/05).

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat de betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond.

Indien de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, dan zijn de feitelijke omstandigheden van die aard dat dit de reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient dan ook als bijkomend te worden beschouwd conform de rechtspraak (HVJ 16 januari 2014, C-426/12, punten 23, 26 en 27; RvV 26/10/2018, nr. 211 725).

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds eerder dat de kern van het begrip "ten laste" in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetgeen in casu gebeurde door veelvuldige geldstorting in totaal voor een bedrag van 15.402,79 euro. Het gaat hier namelijk om een feitelijke situatie waaruit moet blijken dat het Belgische familielid de verzoekster helpt in de eigen basisbehoeften te voorzien. De bewijzen van onvermogen in het land van herkomst zijn dan ook bijkomend.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien.

22. In het arrest van het Hof van Justitie wordt de volgende redenering uiteengezet:

“Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). ” (HVJ Reyes, C-423/12, punt 22 en 23)

Verzoekster werd door de referentiepersoon, haar Belgische vader, materieel gesteund. Dit blijkt overduidelijk uit de overgemaakte stortingsbewijzen. Zij heeft dergelijke financiële steun ontvangen tot aan haar komst naar België, hetgeen overduidelijk blijkt uit de stortingsstukken daar het laatste stortingsbewijs dateert van 28 juni 2017 (stuk 7).

23. Verzoekende partij is van mening, na beoordeling van verzoeksters situatie (m.n. vader en de rest van de familie wonen in België, ze bezit geen onroerende goederen in Marokko, ze heeft er geen inkomen), dat er kan besloten worden dat een terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster zou afsluiten van haar kerngezin.

Verzoekster dient op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij zijn situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het reeds aangehaalde blijkt.

In dat opzicht kan verzoekster niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

24. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt conform het arrest van de Raad van State dd. 22/11/2012 echter het volgende in: “de zorgvuldigheid verplicht de overheid meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”

25. In eerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd duidelijk aangegeven dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld wanneer de in casu Belgische ouder vervoegd wordt of wanneer de verzoekster zich samen met de in casu Belgische vader begeeft om zich hier te komen vestigen (RvV 26/10/2018, nr. 211 725).

Verzoekster heeft dan ook aangetoond dat zij ten laste was van haar Belgische vader, de referentiepersoon en dit tevens op het moment dat de aanvraag werd gedaan om haar Belgische vader te vervoegen..

26. Tot slot merkt verzoekster nog op dat het tevens onzorgvuldig en geen toonbeeld is van een behoorlijk bestuur dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel uitspreekt over een voorwaarde en zich het recht voorbehoudt om opmerkingen te maken op andere elementen. Verzoekster kan eventuele andere opmerkingen zo niet in een vroeg stadium remediëren.

Een dergelijke handelswijze maakt het voor de Dienst Vreemdelingenzaken erg gemakkelijk om steeds een nieuwe reden tot weigering op te brengen, ook al werd een voorgaande reden succesvol aangevochten bij bijvoorbeeld de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.µ

7.1.6. Conclusie omtrent het eerste middel

27. Artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet vereist voor gezinshereniging met een Belg dat kinderen ouder dan 21 jaar ter hunner laste zijn. Inzake voldoet mevrouw Maimouna EL YAHIAOUI, verzoekster, aan deze voorwaarden. Ze heeft zelf geen inkomsten in haar land van herkomst (Marokko) en ontvangt gelden van haar Belgische vader die dienen als levensonderhoud. Dienst Vreemdelingenzaken levert echter een bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten) af. Zij houden hierbij geen rekening met de verschillende stukken (stortingsbewijzen die actieve ondersteuning bevestigen, “Attestation du revenu global impose au titre de l’année 2017/2016” en “Non Assujettissement a l’IR sur les revenus fonciers a la taks d’habitation et a la taxe des services communaux” die betrokkene voegt om haar “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst te staven.

De schending van artikel 40bis, § 2, 3° Vw., van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht en het verbod van machtsoverschrijding als algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt zodoende aangetoond.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- de zorgvuldigheidsplicht;
- het verbod van machtsoverschrijding.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 10.01.2018 een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Belgische vader en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” Door de gemachtigde van de Minister werd terecht vastgesteld dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij haalt vooreerst aan dat de gemachtigde van de Minister het verblijf van meer dan drie maanden niet kon weigeren op basis van het niet ten laste zijn, nu dit reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder laat gelden dat dit weinig ernstig is. Verweerder laat gelden dat, na een vernietigingsarrest van Uw Raad, een nieuwe beslissing dient te worden genomen. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de vestigingsaanvraag maar voor het onderzoek ervan. Niet enkel beschikt het bestuur over een

nieuwe termijn, zij dient in het kader van de zorgvuldigheidsplicht tevens een nieuwe beslissing te nemen op basis van alle relevante elementen tot op het moment van het nemen van de nieuwe beslissing. In casu vernietigde Uw Raad in arrest nr. 213.094 de eerste weigeringsbeslissing dd. 09.07.2018 op grond van de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uw Raad motiveerde dat uit het administratief dossier blijkt dat de geldoverschrijvingen telkens naar hetzelfde rekeningnummer zijn gebeurd. Daarnaast blijkt dat de achternaam van de drie begunstigden telkens identiek is. De verzoekende partij kan volgens Uw Raad worden gevolgd alwaar zij aanhalen dat er enkel een verschil is in de voornaam, waarbij het telkens om een letter gaat. In deze omstandigheden kan de verzoekende partij volgens Uw Raad gevolgd worden waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om ervan uit te gaan dat het om drie verschillende personen met een quasi-identieke naam zou gaan, die alle drie gebruik maken van dezelfde bankrekening. De motivering in de bestreden beslissing dat het niet is omdat de bedragen kennelijk telkens op dezelfde bankrekening werden overgemaakt, dat daarom moet worden verondersteld dat de bedragen telkens aan de verzoekende partij werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had, is gelet de specifieke omstandigheden van de zaak, is dan ook kennelijk onredelijk. In deze ligt een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

Verwerende partij kan volgens Uw Raad ook niet redelijk voorhouden dat de verzoekende partij een document had moeten voorleggen waaruit blijkt dat sprake is van schrijffouten, of dat zij had kunnen voorzien dat de betrokken stukken niet duidelijk en voor twijfel vatbaar zouden zijn. Bijkomend stelt Uw Raad vast dat de verzoekende partij terecht opmerkt dat niet blijkt dat er zich in het administratief dossier gegevens zouden bevinden die het aannemelijk maken dat de rekening van de verzoekende partij ook nog door twee andere personen zou worden gebruikt. Tevens blijkt niet dat de gemachtigde bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met hem nochtans bekende gegevens dat de betrokken overschrijving via de bank met tussenkomst van een bankmedewerker werden uitgevoerd. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld. In zoverre de verzoekende partij nog kritiek uitlet op de motieven van de toenmalige bestreden beslissing nopens het belastingattest dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen inkomsten verwierf in het inkomstenjaar 2016, stelt Uw Raad vast dat het niet in de plaats van de gemachtigde kan oordelen in welke mate de door een motiveringsgebrek aangetaste overweging aangaande de geldverzendingen heeft doorgewogen in haar besluitvorming met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in het land van herkomst. Uw Raad kan tenslotte slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze louter op basis van de twee motieven met betrekking tot de domicilie in België (waarvan één van de twee dan nog uitdrukkelijk bijkomstig is) overeind zou kunnen blijven.

Vervolgens vernietigde Uw Raad in arrest nr. 227.129 de tweede weigeringsbeslissing dd. 24.05.2019 om volgende redenen:

- de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze beslist dat de verzoekende partij het 'Attestation du revenu global' verkregen heeft op basis van haar eigen verklaring op eer en zij het daarom sowieso niet in overweging kan nemen. Uw Raad wees op het feit dat uit stuk 3 van de verzoekende partij af te leiden valt dat minstens niet alle personen het 'Attestation du revenu global' krijgen louter op grond van een verklaring op eer; - uit voormeld 'Attestation du revenu' blijkt dat de verzoekende partij in 2016 geen inkomsten verwierf. Daarnaast erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij aantoonde geen eigendommen of onroerende goederen te bezitten in Marokko en dat noch zij, noch de referentiepersoon een uitkering geniet of genoot in België. Uw Raad acht het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit deze gegevens af te leiden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt onvermogen te zijn geweest in Marokko, temeer daar de bestreden beslissing erkent dat de referentiepersoon in een periode van 6 jaar een aanzienlijk bedrag overmaakte aan de verzoekende partij; - het is volgens Uw Raad eveneens onredelijk om de aanzienlijk bedragen die aan de verzoekende partij werden gestort door de referentiepersoon gedurende een lange periode van ongeveer 6 jaar niet mee in overweging te nemen, louter aangezien volgens de verwerende partij niet was aangetoond dat de verzoekende partij niet onvermogen was in het land van herkomst, wat zij volgens Uw Raad o.m. op kennelijk onredelijke wijze afleidde uit een attest dat volgens haar sowieso op grond van een verklaring van eer werd afgeleverd.

Verweerder benadrukt dat in de bestreden beslissing zowel rekening werd gehouden met het gezag van gewijde en de inhoud van het arrest nr. 213.094 van Uw Raad als met het gezag van gewijsde en de inhoud van het arrest nr. 227.129 van Uw Raad. De gemachtigde van de Minister oordeelde immers als volgt:

"- Attesten OCMW Antwerpen dd. 21.02.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun krijgen / aangevraagd hebben. - Attestation de non Assujettissement à l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux, dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op grondinkomsten

in de stad Tanger voor het jaar 2017. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene ergens anders in Marokko over enige eigendommen zou kunnen beschikken. Het attest zegt enkel iets over het niet hebben van een eigendom in de stad Tanger. - Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016 dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op inkomen tijdens het jaar 2016/2017. Dit attest spreekt enkel over inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 en zegt niets over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven, noch werd er iets voorgelegd over eventuele inkomsten die betrokkene mogelijks wist te verwerven in het jaar 2017. - Verzenden van geld via Attijariwafa Bank van de referentiepersoon naar betrokkene voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15402,79 euro. Er dient opgemerkt te worden dat er voor de periode oktober 2011 tot maart 2014 geen enkele geldstorting werd voorgelegd. Er zijn 3 stortingen gebeurd in 2014, 2 stortingen in 2015, 4 stortingen in 2016 en 4 stortingen in 2017 van telkens om en bij de 1000 euro. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Bovendien is er slechts voor de periode 2017 aangetoond dat betrokkene over geen inkomen beschikte, we hebben geen gegevens voor de vorige jaren, zodat niet kan gesteld worden dat ze van deze stortingen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien voor de jaren 2014, 2015 en 2016.”

De gemachtigde besloot dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij effectief onvermogen is alsook dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, zodat niet kan worden aangenomen dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Verweerder benadrukt dat hiermee rekening werd gehouden met de inhoud van arrest nr. 213.094 dd. 28.11.2018 arrest nr. 227.129 dd. 07.10.2019 van Uw Raad. Immers: – uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening houdt met alle overgemaakte stukken; – er wordt niet ontkend dat er via Attijariwafa Bank geld werd verzonden van de referentiepersoon naar de verzoekende partij en dit voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15.402,79 euro;

– er wordt niet gemotiveerd dat deze stortingen niet in overweging kunnen worden genomen om reden dat de onvermogenheid van de verzoekende partij niet afdoende werd aangetoond; – er wordt niet aangehaald dat het ‘Attestation du Revenu Global’ niet als bewijs kan worden aangenomen om reden dat het een verklaring op eer betreft; – er wordt evenmin gemotiveerd dat uit het ‘Attestation du revenu’ en uit het feit dat de verzoekende partij geen eigendommen of onroerende goederen bezit in Marokko afgeleid dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt onvermogen te zijn geweest in Marokko; De bestreden beslissing werd genomen op basis van geheel andere gronden dan de vernietigde beslissingen dd. 09.07.2018 en dd. 24.05.2019 en schendt het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 28.11.2018 of het vernietigingsarrest van 07.10.2019 dan ook niet.

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de motieven nopens het ‘Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016’ en nopens het ‘Attestation de non Assujettissement à ‘ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux’ dd. 06.12.2017. De verzoekende partij haalt wederom aan dat het ‘Attestation du revenu global’ geen verklaring op eer betreft en dat de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing voorbij gaat aan de overgemaakte geldverzendingen. De verzoekende partij meent verder dat de gemachtigde van de Minister geen uitspraak zou kunnen doen over voormeld attest dd. 06.12.2017, nu zij in haar eerdere beslissing hierover geen opmerkingen formuleerde.

De kritiek van de verzoekende partij kan echter niet worden aangenomen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat het ‘Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016’ geenszins geweigerd werd om reden dat het een verklaring op eer zou betreffen. Er werd daarentegen wel aangehaald dat dit attest het enkel heeft over het inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 en derhalve niets zegt over de jaren ervoor. Het is derhalve niet duidelijk of de verzoekende partij toen al dan niet inkomsten wist te verwerven, noch werd enig stuk overgemaakt over eventuele inkomsten die de verzoekende partij mogelijks wist te verwerven in 2017. De verzoekende partij ontkent dit ook niet.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening hield met de geldverzendingen via Attijariwafa Bank van de referentiepersoon naar de verzoekende partij voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15.402,79 euro. De gemachtigde van de Minister stelt geheel terecht vast dat er voor de periode oktober 2011 tot maart 2014 geen enkele geldstorting werd voorgelegd. Er zijn 3 stortingen gebeurd in 2014, 2 stortingen in 2015, 4 stortingen in 2016 en 4 stortingen in 2017 van telkens om en bij de 1.000,00 euro. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. De verzoekende partij ontkent niet evenmin.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven is uiteraard onvoldoende om hieraan afbreuk te doen.

De verzoekende partij kan verder evenmin worden gevolgd alwaar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Minister geen uitspraak zou kunnen doen over het attest dd. 06.12.2017, nu zij in haar eerdere beslissing hierover geen opmerkingen formuleerde.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij er met haar kritiek geheel ten onrechte vanuit gaat dat de beslissing dd. 24.05.2019 gezag van gewijsde zou hebben. Zulks is uiteraard zonder meer incorrect, temeer daar de beslissing dd. 24.05.2019 vernietigd werd door Uw Raad bij arrest nr. 227.129 dd. 07.10.2019. Verweerder herhaalt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de vestigingsaanvraag maar voor het onderzoek ervan.

De verzoekende partij uit tot slot nog kritiek alsdat het totaal bedrag van de geldstortingen geen marginaal bedrag betreft, het zou gaan om machtsoverschrijding, dat zij materieel gesteund werd door haar vader, een terugkeer naar haar land van herkomst haar zou afsluiten van haar kerngezin, etc. Verweerder merkt op dat de verzoekende partij met dergelijke kritiek niet in gaat op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en hieraan dan ook geen afbreuk doet. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens zou zijn met de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste gegevens heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De verzoekende partij zet ook niet uiteen op welke manier dergelijke kritiek afbreuk zou doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er evenmin sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij voert in haar eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...). De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...).”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending inroept van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft echter betrekking op een minderjarig kind van een Belg, terwijl de verzoekende partij meerderjarig is (hetgeen de verzoekende partij ook zelf aangeeft). Uit de verdere uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt echter dat sprake is van een materiële vergissing en dat kan aangenomen worden dat zij doelt op het wel relevante artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van haar Belgische vader. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar en moet dan ook aantonen dat zij ten laste valt van haar Belgische vader.

In casu concludeerde de verwerende partij dat *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”* en weigerde zij het verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Belgische vader toe te kennen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat geen van beide partijen het motief in de bestreden beslissing betwisten dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen ten laste te zijn van de

Belgische referentiepersoon (in casu de vader van de verzoekende partij). De daaropvolgende vaststelling van de verwerende partij dat, om als 'ten laste' te worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt ook niet betwist.

De verzoekende partij voert in haar middel aan dat zij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld, wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij wel degelijk heeft aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

De verzoekende partij viseert opnieuw het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot geldverzendingen door de referentiepersoon toen zij in het land van herkomst verbleef. De verwerende partij motiveert omtrent deze geldverzendingen het volgende:

“-Verzenden van geld via Attijariwafa Bank van de referentiepersoon naar betrokkene voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15402,79 euro. Er dient opgemerkt te worden dat er voor de periode oktober 2011 tot maart 2014 geen enkele geldstorting werd voorgelegd. Er zijn 3 stortingen gebeurd in 2014, 2 stortingen in 2015, 4 stortingen in 2016 en 4 stortingen in 2017 van telkens om en bij de 1000 euro. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn.”

De verzoekende partij betwist dat deze stortingen te beperkt en onregelmatig zouden zijn, terwijl niet wordt betwist dat het om een aanzienlijk bedrag gaat van 15 402,79 euro over een periode van 7 jaar. Zij meent dat de verwerende partij uit deze feitelijke situatie, namelijk het regelmatig betalen over een lange periode van sommen geld, had kunnen afleiden dat dit geld haar toeliet in haar land van herkomst in haar basisbehoeften te voorzien gedurende deze periode, voorafgaand aan haar komst naar België. In de gegeven omstandigheden had de verwerende partij niet kunnen oordelen dat het om een marginaal bedrag gaat, minstens motiveert zij niet waarom zij meent dat er onvoldoende uit blijkt dat de verzoekende partij in Marokko daadwerkelijk afhankelijk was van het geld dat haar vader haar gedurende jaren op regelmatige basis overmaakte.

Overigens werd in vernietigingsarrest nr. 227 129 van 7 oktober 2019, dat op haar beurt verwezen naar het eerder vernietigingsarrest nr. 223 440 van 28 november 2018, omtrent deze stortingen reeds het volgende werd geoordeeld door de Raad:

“De Raad stelt vooreerst vast dat hij in het arrest nr. 213 094 van 28 november 2018, waarbij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2018 werd vernietigd, onder meer als volg besliste:

“Bijgevolg kan ook de vaststelling dat die ene storting een te laag bedrag betreft opdat de verzoekende partij aannemelijk zou kunnen maken dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien gedurende zeven jaar, en dat deze bovendien niet recent genoeg is om als bewijs ten laste te dienen van voor de komst naar België en in het land van herkomst, ook niet overeind blijven (...)”

(...)

De verzoekende partij verwijst terecht naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de arresten Jia en Reyes blijkt immers dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). De verwerende partij erkent dit ook in de nota met opmerkingen. Het is in casu dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de aanzienlijke bedragen die aan de verzoekende partij werden gestort door de referentiepersoon gedurende een lange periode van ongeveer 6 jaar, niet mee in overweging te nemen, louter aangezien volgens de verwerende partij niet was aangetoond dat de verzoekende partij niet onvermogen was in het land van herkomst, wat zij onder meer op kennelijk onredelijke wijze afleidde uit een attest dat volgens haar sowieso op grond van een verklaring op eer werd afgeleverd. De verzoekende partij maakt immers aannemelijk dat het storten van aanzienlijke bedragen gedurende ongeveer zes jaar ook een indicatie kan zijn voor een “omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien”.

Het komt de Raad voor dat de verwerende partij in huidige bestreden beslissing niet tegemoetkomt aan de eerder vastgestelde gebrekkige en onzorgvuldige motivering over de geldstortingen. Bovendien blijkt

dat de verwerende partij niet betwist dat er alleen al in 2017 4000 euro werd overgemaakt aan de verzoekende partij. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom een dergelijk bedrag reeds op zich geen indicatie zou kunnen inhouden van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Verder betwist de verzoekende partij de motivering omtrent het “*Attestation de non Assujettissement à l’ir sur les revenus fonciers à la taxe d’habitation et à la taxe service communaux*” van 6 december 2017. De verwerende partij motiveert hieromtrent dat « *blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan belastingen op grondinkomsten in de stad Tanger voor het jaar 2017. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene ergens anders in Marokko over enige eigendommen zou kunnen beschikken. Het attest zegt enkel iets over het niet hebben van een eigendom in de stad Tanger.*” Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, leidt de verwerende partij verkeerdelijk uit dit attest af dat het enkel betrekking heeft op eigendommen in Tanger. Uit het administratief dossier blijkt dat dit attest onder meer luidt als volgt: “*L’inspecteur des impôts s’usigné, atteste que: (...) E.Y.M. (...) n’est pas assujetti en matière d’IR revenus fonciers, ainsi qu’à la taxe d’habitation et la taxe des services communaux dans le ressort de la wilaya de Tanger et dans le ressort du royaume du MAROC* ». In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt heeft dit attest allerminst betrekking louter op de situatie in Tanger. De motivering klemt des te meer nu zoals de verzoekende partij opmerkt blijkt dat de verwerende partij in de eerdere – vernietigde – beslissingen niet concludeerde dat hetzelfde attest slechts betrekking had op eigendommen in Tanger, maar integendeel zelfs stelde dat zij niet ontkende dat de verzoekende partij niet over eigendommen beschikte. De motivering van de bestreden beslissing is ook op dit punt gebrekkig.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het besluit van de verwerende partij dat niet afdoende blijkt dat een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestond in het land van herkomst, ook zonder de aangetaste onderdelen van de motivering overeind kan blijven. Deze vaststelling van de Raad kan echter slechts leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing, als blijkt dat deze beslissing geen verdere motieven bevat die haar kunnen schragen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing nog een motivering bevat over de afhankelijkheid in België. De verwerende partij wijst hierbij uitsluitend op het aangehaalde element van de domiciliëring van de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon. De motivering van de bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 09.12.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.”

Bijgevolg stelt zich de vraag of de bestreden beslissing louter op grond van dit motief overeind zou kunnen blijven.

De verwerende partij oordeelt dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Hij voegt nog toe dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Uit de gebruikte bewoordingen blijkt dat de verwerende partij deze overwegingen aldus slechts maakt om te benadrukken dat de situatie in België niet kan gebruikt worden om een ten laste zijn in het land van herkomst uit af te leiden.

Uit de gebruikte bewoordingen van de motivering met betrekking tot de domicilie blijkt alleszins niet dat de verwerende partij hiermee het ten laste zijn in België nog verder concreet heeft onderzocht. Verder in de bestreden beslissing wordt slechts gewezen op de voorgelegde attesten van het OCMW van Antwerpen waaromtrent de verwerende partij slechts motiveert dat eruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun krijgen of aangevraagd hebben.

Ook elders uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze beslissing zou zijn gesteund op andere overwegingen dan die met betrekking tot het land van herkomst, om tot de conclusie te komen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen motief bevat met betrekking tot het voorgelegde huurcontract en dat zij dit element bijgevolg niet meeneemt in de beoordeling over het ten laste zijn van de verzoekende partij in België.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van de verwijzing naar vier stukken (de attesten van het OCMW, het attest omtrent de onroerende goederen in Marokko, het attest omtrent de inkomsten in Marokko en de geldverzendingen), waarvan er drie betrekking hebben op de situatie in Marokko en één op de situatie in België (namelijk de OCMW-attesten), maar waarbij de verwerende partij over dit attest geen opmerkingen heeft geformuleerd. De verwerende partij stelt na de motivering met betrekking tot de situatie in België in een volgende paragraaf weliswaar zonder meer dat het recht op verblijf wordt geweigerd aan de verzoekende partij, maar uit deze zinsnede blijkt niet of en in welke mate de motivering met betrekking tot de situatie in België heeft doorgewogen om tot deze vaststelling te komen. De Raad benadrukt nogmaals dat hij niet in de plaats van de verwerende partij kan beslissen dat dit motief na het wegvallen van de motivering met betrekking tot de situatie in het land van herkomst de bestreden beslissing alleen kan dragen, wanneer dit niet blijkt uit de bewoordingen van deze beslissing. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze louter op basis van de motivering met betrekking tot de domicilie in België overeind zou kunnen blijven. De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij dit ook niet aanvoert in haar nota met opmerkingen.

De overige opmerkingen in de nota doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waardoor de overige onderdelen van het middel geen bespreking behoeven.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU